

Возвеличені вдячністю людською

Мабуть, мало хто знає, як правильно прожити дароване Богом життя. Проте мудрі кажуть, що головним підсумком нашої земної путі є людська вдячність. Адже добрі справи, зроблені людиною і для людей, надовго залишаться в пам'яті нащадків. Людей, яких ви бачите на цьому фото: Ярослава Андрійовича Кулика, Петра Сергійовича Козу, його дружину Надію Микитівну Козу, Лідію Леонтіївну Сасинюк, добре знають не лише у Костополі, а й далеко за його межами. Таке широке визнання усі вони заслужили своєю добросовісною і корисною працею на благо людей та українського суспільства.

Читайте на 3 стор.

Продовження.
Початок на 1 сторінці

Лідія Сасинюк, чия душа торік полетіла у вічність, народилася в Луцьку. У свій час з відзнакою закінчила історичний факультет Луцького педагогічного інституту і мріяла працювати у своєму рідному місті. Проте сталося так, що після закінчення Кам'янець-Подільського інституту в Луцьку школу №3 отримав направлення вчитель фізичного виховання, уродженець Костополя Борис Сасинюк. Доля звела цих молодих людей, які невдовзі одружилися.

Згодом молоде подружжя переїхало в місто Костопіль. У 1964 році Лідію Сасинюк призначили на посаду директора міської школи №4.

- Я була молода, без досвіду, а педколектив – старші люди, - розповідала свого часу Лідія Леонтіївна, – найбільше боялася, аби когось не образити.

У той час матеріальна база школи була слабенькою, приміщення складалося лише із чотирьох кімнат. Тому найперше, що я вирішила, - добудувати школу. Цю ідею озвучила в райвиконкомі. Мене підтримав заступник голови райвиконкому Григорій Прокопенко, який відповідав за освіту в районі. З його допомогою вдалося виготовити документацію на добудову шкільного приміщення. Далі почали будувати другий поверх і виготовляти документацію на

спортзал. Одночасно в селі Лісопіль збудували початкову школу - філію ЗОШ №4.

6 березня 1967 року завідувачий обласним відділом народної освіти Шостак запропонував мені очолити колектив школи-інтернату, на базі якої сьогодні існує спортивний ліцей. Скажу відверто, я дещо злякалася, бо думала, що інтернат – це як колонія. Завідуючий обласно сказав, що приїде з цього питання в Костопіль 9-го березня, тому 6, 7, 8 березня я провела у великій напрузі.

Шостак приїхав 10 березня і сказав: «Ну, що скажеш?»

- Я подумаю, - відповіла йому.

- Нема коли думати! - промовив він і дістав з портфеля наказ про переведення мене на посаду директора школи-інтернату. На моє ж місце у школу №4 було призначено Василя Дмитровича Сингаївського.

Школа-інтернат у Костополі вже існувала десять років. За цей час тут працювали директорами Клименко, Ставицький, Шилок, Цегенко. Це були відомі в Костополі люди, і я неабияк хвилювалася.

У школі-інтернаті навчалася і виховувалося близько 300 дітей, частина із них була дуже тяжкою. Окремі хлопці грубіянили вчителям. Але мені якось вдалося знайти з ними спільну мову. Згідно зі штатним розписом на ніч з дітьми залишалася лише одна вихователька. Я розуміла, що справитися з такою кількістю дітей одній людині було неможливо, тому навідувалася в інтернат і вночі, і вранці. Особливу увагу приділяла побутовим умовам та дотриманню дітьми санітарії й особистої гігієни. Як тільки заходила у спальний корпус, чула галасливе: «Лідія Леонтіївна йде, буде перевіряти, як почистили зуби...». Бувало, прощу учня чи ученицю показати зуби. Вони кажуть, що почистили. Тоді я перевіряю їхні зубні щіточки, а в декого вони зовсім сухі. А одного разу одна сумлін-

на дівчинка сказала мені: «Лідія Леонтіївна, вони вас обдурили. Перед тим, як ви прийшли, намочили свої щіточки».

У школі-інтернаті навчалися діти з Костопільського, Рокитнівського, Володимирецького, Сарненського районів. Я їх усіх любила однаково. Так сталося, що все моє педагогічне життя було пов'язане з будівництвом. За час, коли перебувала на посаді директора в інтернаті, вдалося добудувати спальний корпус на два поверхи і спортзал.

Не можу не сказати про те, що Костопільська школа-інтернат була справжньою кузницею талановитих кадрів. У 1969 році звідси пішов на посаду директора новозбудованої міської школи №5 Арсен Андрійович Лаба, який працював тут завучем, секретарем міської ради стала Ольга Яківна Антонюк, а Галина Василівна Шаварська – піонервожатою Борщівської школи.

Після виходу на заслужений відпочинок Лідія Сасинюк тривалий час очолювала раду Кос-

топільського міського осередку «Союз українок». За заслуги перед містом Костопіль і його громадою їй присвоєно почесне звання «Почесний громадянин

міста Костопіль».

Такою ж відзнакою нагороджено заслуженого лікаря України Петра Сергійовича Козу, за

плечима якого близько 20 тисяч хірургічних операцій. Унікальним випадком і досі вважають порятунок тракториста із села Пісків, який втрапив під комбайн, де його добряче пошматувало. У травмованого була відкрита грудна клітка, випав кишечник. Після того, як Петро Сергійович усе йому вправив, сам п'ять днів не відходив від нього. Затим, розітнувши череп, видалив гематому. Коли того чоловіка поставив на ноги, то хірурги в Рівному дивувалися, як йому це вдалося?

Шанованою людиною в Костополі є заслужений лікар України, відомий педіатр Надія Микитівна Коза, котра більшу частину свого життя присвятила збереженню здоров'я та лікуванню дітей.

Донька Петра Сергійовича і Надії Микитівни – Ірина Петрівна – кандидат медичних наук.

Чверть століття присвятив лікарській справі Ярослав Андрійович Кулик. Сьогодні йому вдячні тисячі людей, котрим

він допоміг у скрутну хвилину. Не шкодуючи сил, не рахуючись із власним часом, талановитий травматолог завжди проходить на допомогу хворим вселяє надію на одужання і повертає пацієнтів у звичний ритм життя.

Люди старшого покоління пам'ятають Ярослава Андрійовича як активного учасника Товариства «Просвіта» та агсамблю художньої самодіяльності «Поліщуки», до складу якого входили просвітяни. А п. Ярослав Кулик безпосередньо причетний до підняття наприкінці 80-х років минулого століття синьо-жовтого Прапора України над будівлею Костопільської міської ради і приїзді місто Костопіль.

Справжньою берегинею родини є Надія Йосипівна Куликотра 39 років працює дитячою медичною сестрою пологового відділення Костопільського ЦРЛ. Професію лікаря обрали їхні діти – донька Світлана і син Ігор, зять Вадим, а невістка Ірина – фармацевт. Про людську сутність свідчать їх добрі справи, а громадяни, про котри йшла мова, виконали їх чимало, чим і заслужили шану і визнання.

Олександр НИКОНЧУ